

ANDRÉ FERENC

Aranysárga avarszőnyeg

Aranysárga avarszőnyeg
zörög már a ház előtt.
Gyümölcsök rottyogva főnek,
lesz lekvár, barackbefőtt.

Beszívod meleg illatát:
rozsdalevél, puha ősz.
Mint egy barna nagykabát,
hamarosan belenősz!

MOLDOVÁN MÁRIA rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Vidd, szél!

Vidd, szél,
vidd a levelet,
hadd mutassa:
szállni is lehet!

Száll a narancs,
a vörös, a sárga,
szálljon csak,
ne hulljon
a sárba!

Hulljon a fűre,
amíg még
zöldell,
szépen,

hadd lássa:
mi újság
odafönt,
az égen.

SZŐCS MARGIT

Grillusz

Alkonyodott. A rét tarka, illatos szőnyegén gyors lábú rovarok szaladgáltak. Grillusz, a tücsökgyerek egy kajla útilapu alatt nyűtte hegedűjét. Nagyon unta a feladott skálákat, gyakorlatokat. Irigykedve bámulta a gondtalanul játszó pókokat,

sáskákat, szöcskéket. Mit nem adott volna, ha velük tarthat, ha nem egy ilyen, minden hanggal elégedetlen zenészcsalád ivadéka. Éhes volt és fáradt. De nem hagyhatta abba a gyakorlást, mert a tücsökház ajtajából apja fülelt, és percenként közbecirpelt valamit:

– Nyisd ki a füled, fiam! Nem hallod, hogy magas?

Grillusz igyekezett javítani a hangzáson.

– Most túl mély! Pocsék a vibrátód! Hamis a cisz! – háborgott Tücsökapa.

Bosszúságát megosztotta a mellette matató Tücsökanyával is:

– Sajnos, távol esett a fájától ez a gyerek. Teljesen botfűlű! – sóhajtotta.

De Tücsökanya füldugót viselt, nem hallott semmit.

Tücsökapa nem hagyta annyiban, vállon ragadta feleségét.

– Mi ütött beléd, hogy szántsándékkal megsüketíted magad? – ordította úgy, hogy a füldugón is áthatolt.

Tücsökanya kipiszkálta füléből a fűmagokat.

– Nem bírom hallgatni ezt a szörnyű nyisztelést. Megfájdult a fejem – nyöszörögte.

– Ahá, a süketségbe menekülsz! Én meg dért izzadok, míg egy ép hangot fakasztok ebből a virághervasztóból! No, és vajon honnan örökölte a botfűlét? Őseim kiváló zenészek voltak: koncertmesterek, híres szólisták.

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

8. rész

Ki nem állhatom a szűk helyeket – zúgólódott Töhötöm.

– Hallgass, észrevesznek! – mordult rá Tas. Félszájjal, hogy a tanci nehogy kiszúrja.

– Nyomja a hátam a tolltartó! – morogta Töhötöm.

– Jaj, ne légy már ekkora puhány, hát soha semmi dolgod, ennyit igazán elviselhatsz!

– Miért viselném? Nekem ágyban, párnák közt a helyem nappal, amikor alszom, és órhegyemen éjjel, amikor lesem, hol ólálkodik a vérszomjas ellenség – mondta Töhötöm.

– Ki beszél itt vérről? – kérdezte a tanci. Máris ott tornyosult Tas padjánál, és kíváncsi-an nyújtotta nyakát az iskolástáska felé.

– Én voltam – pirult Tas, kezével a táska fedelén –, a vértanúkról meséltem Daninak.

– Miféle vértanúkról? – hüledezett a tanci.

– Az aradiakról.

– Hol hallottál te az aradi vértanúkról? – kérdezte a tanci.

– Nagymamám beszélt róluk, azt mondta, október hatodikán... – motyogott Tas.

– Ügyes fiú vagy – vágott közbe a tanci –, de erről majd együtt beszélgetünk, jó?

Tas csendesen bólogatott, és kezét továbbra is az iskolástáska fedelén nyugtatta. Aztán eljátszott egy kisebb köhögőrohamot, mert a táskából gyanús hangok szűrődtek ki. A tancinak szerencsére nem tűnt fel a dolog.

– Mi az a vértanú? – kérdezte Töhötöm délután, feje alatt a csíkos, lába alatt a pepita párnával.

– Nem mi, hanem ki. A vértanú általában ember, aki valamely ügyért életét áldozza. Hősi halált hal. Kínok kínját szenvedni el – mondta Tas.

– Akkor nem csak ember. Én ma például kínok kínját szenvedtem el. Vértanú voltam!

– Hol, te? – kérdezte Tas.

– A táskádban – mondta Töhötöm. – Előbb szétlapított a magyar füzet. Utána majdnem kiszúrta a szemem a tollad.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

